

Hồi thứ Ba Mười Chín THIỆT HUYẾT TỬ SĨ – UÔNG CÔNG LĂNG

Độc Cô Nhận nằm duỗi dài trên giường. Chàng biết tâm sự của Tử phu nhân đã bị bại lộ, nhưng vì bị điểm huyết chàng chẳng thể cử động mà cũng không nói được. Chàng đành ngấm ngấm vận nội lực, thần công, toan lấy chân khí xung phá huyết đạo để giúp đỡ Tử phu nhân một tay, trước hết là kiềm chế Đại phu nhân rồi hãy tính. Nhưng thủ pháp điểm huyết của Tử phu nhân đặc biệt khác người, dù chàng có cố gắng đến đâu cũng không có cách nào giải khai huyết đạo trong một lúc được.

Đại phu nhân trầm ngâm một lát quát hỏi:

– Phải chăng ngươi muốn kháng mạng bất tuân?

Tử phu nhân nhỏ nhẹ đáp:

– Tiểu muội không dám...

Đại phu nhân rít lên:

– Sao ngươi không bỏ tấm khăn che mặt đi?

Tử phu nhân ngập ngừng:

– Tiểu muội...

Đại phu nhân tức giận quát bảo thị tỳ:

– Các người kéo tấm khăn che mặt của y xuống!

Hai tên bộc phụ đứng đằng sau không ngần ngại gì cả, lập tức tiếng lên hai bước, làm bộ khép nép:

– Xin tử phu nhân miễn trách. Bọn nô tỳ phải tuân theo mệnh lệnh đại phu nhân mà hành động nên có điều đắc tội với phu nhân.

Hai mục nói xong, song song tiến lại, quả nhiên toan động thủ kéo tấm khăn che mặt Tử phu nhân.

Tử phu nhân lúi lại một bước quát lên:

– Các người hãy lùi lại!... Để tự ta mở ra.

Rồi bà giơ tay lên kéo tấm khăn che mặt xuống.

Bộ mặt không chỗ nào khiếm khuyết và không bị tổn thương chi hết hiện ra trước mắt Đại phu nhân.

Đại phu nhân không lộ vẻ gì, tựa hồ mục biết hết tình hình. Nhưng hai tên thị tỳ la lên một tiếng:

– Ái chà!

Hiển nhiên chúng kính ngạc vô cùng.

Đại phu nhân cười lạt lạnh lùng hỏi:

– Tứ muội! Bây giờ tứ muội giải thích thế nào đây?

Tứ phu nhân lắc đầu nhăn nhó cười đáp:

– Tiểu muội không có chi mà giải thích được, xin tùy ý đại tẩu xử trí.

Đại phu nhân cười the thé nói:

– Được rồi! Có điều... việc này không giấu lão phu nhân được đâu, trừ phi người thừa nhân sự thực với ta mấy điểm, bằng không thì ta chẳng thể nào che chở cho người được nữa

Mụ ngừng lại một chút rồi hỏi:

– Tứ đệ đâu! Y có chết thực không?

Nét mặt Tứ phu nhân lạnh lẽo như pho tượng đá. Nàng chậm chạp lùi lại:

– Việc này bà bà biết kỹ lắm rồi, đại tẩu hỏi đến chẳng là thừa ư?

Đại phu nhân trầm giọng quát:

– Cái đó là người lừa gạt bà. Bây giờ chắc lão nhân gia không tin người nữa đâu. Nếu người chờ cho lão nhân gia dụng hình khảo vấn thì chẳng chịu được đâu.

Tứ phu nhân rầu rầu đáp:

– Tiểu muội cũng không còn có biện pháp nào khác đành chịu theo số mạng.

Độc Cô Nhận đang cố gắng vận khí phá huyết. Chàng nghe hai người nói chuyện lại càng nghi hoặc hơn. Đối với những câu đại phu nhân quát hỏi tuy chàng không hiểu rõ nhưng cũng biết một vài điểm. Đại phu nhân hỏi đến tứ đệ, dĩ nhiên là trượng phu của Tứ phu nhân, giường như y sống chết thế nào vẫn còn trong vòng bí mật họ chưa hiểu rõ. Chàng xét tình hình này thì ra Thuần Vu lão phu nhân hãy còn một người con trai còn sống chưa chết. Nhưng Tứ phu nhân chưa nhiệm phải ác tật thì có liên quan gì đến sự sinh tử của bà? Đó là điều khó nghĩ.

Tứ phu nhân chỉ nhắm mắt cúi đầu chứ không nói gì.

Đại phu nhân hắng giọng một tiếng rồi nói tiếp:

– Tứ muội! Tứ muội đã không chịu nói thiệt thì đừng trách ta vô tình.

Tứ phu nhân đáp rất khẽ:

– Đại tẩu trách phạt thế nào tiểu muội cũng xin ứng chịu.

Đại phu nhân lạnh lùng nói:

– Ta không có quyền trách phạt tứ muội mà chỉ giao lại bà bà phát lạt.

Tứ phu nhân không nói gì nữa để tỏ thái độ chịu ép một bề, ai muốn gì thì làm.

Đại phu nhân nhẹ nhàng bước lên hai bước. Đột nhiên mù trầm giọng quát:

– Cột y lại!

Hai tên thị tỳ kính cẩn dạ một tiếng rồi rút một sợi gân bò sau lưng ra tiến đến trước mặt Tứ phu nhân, cất giọng lạnh lùng ngập ngừng:

– Tứ phu nhân... Kẻ nô tỳ...

Tứ phu nhân vẫn cúi đầu lặng ngắt rồi tự mình đưa tay ra sau lưng.

Độc Cô Nhạn trong lòng nóng nảy vô cùng. Chàng trách thầm Tứ phu nhân nhu nhược. Sao bà lại không phản kháng và không giải khai huyết đạo cho chàng để cùng nhau giết mù này đi rồi xông ra khỏi Quỷ Sầu Giản?

Nhưng chàng bị phong tỏa huyết đạo dù có nóng nảy đến đâu cũng chẳng làm gì được. Chàng đành dương mắt nhìn hai tên thị tỳ cột Tứ phu nhân lại.

Đại phu nhân cười lạt nói:

– Các người ôm thằng nhỏ kia đến phòng ta... Tứ muội! Bây giờ cùng ta đến ra mắt lão phu nhân

Hai tên thị tỳ lại dạ một tiếng rồi tiến lại trước giường.

Giữa lúc ấy. Độc Cô Nhạn cảm thấy những đốt xương trong thân thể bật lên mấy tiếng lách cách. Huyết Tương đài bị bế tắc đã được chân lực của chàng thúc đẩy tự giải khai rồi.

Chàng thở phào một cái, chờ hai tên thị tỳ kia đến gần trước giường. Nhanh như chớp chàng phóng cả song chưởng ra.

Hai tên thị tỳ không kịp đề phòng bị chưởng lực đẩy ngã lộn lúi lại phía sau. Một tên bị hất văng vào tường đánh huỵch một cái rồi té xuống đất. Còn một tên nữa bị Độc Cô Nhạn đẩy trúng vào người Đại phu nhân.

Độc Cô Nhạn phóng chưởng ra rồi nhảy phát xuống lại cưỡi trời cho Tứ phu nhân.

Tứ phu nhân cả kinh thất sắc vội la lên:

– Độc Cô Nhạn! Người điên rồi hay sao?

Bà vừa nói vừa lạng người sang bên để tránh.

Độc Cô Nhạn trong lòng nóng nảy hấp tấp nói:

– Phu nhân mới là người điên. Sao ta không liều mạng với họ để ra khỏi cái địa phương ma quỷ này?

Tứ phu nhân người run bần bật la lên:

– Gã gốc kia! Người trốn thế nào được. Sao không bó tay chịu trời.

Độc Cô Nhạn thấy Tứ phu nhân né tránh, chàng lại xoay mình lại toan cưỡi trời cho bà. Đồng thời chàng đột nhiên phóng ra một chưởng đánh tới Đại phu

nhân.

Chàng có ngờ đâu công lực Đại phu nhân thâm hậu phi thường mù không thèm để ý đến chuyện Độc Cô Nhạn đột nhiên đứng dậy động thủ, chỉ đứng yên một chỗ mà cười lạt.

Lúc Độc Cô Nhạn phóng chưởng tới mù vẫn đứng trơ không nhúc nhích.

Độc Cô Nhạn tự biết khó mà đối địch với Đại phu nhân, nên chàng đã vận đến mười thành công lực để phóng chưởng. Chưởng quang lóe mắt lợi hại phi thường. Không ngờ chưởng lực vừa tiếp xúc đến người Đại phu nhân liền bị hóa giải mất tăm. Đến tà áo mù cũng không bị lay động. Bản lĩnh như vậy thì khó mà tưởng tượng được.

Độc Cô Nhạn không khỏi sửng sốt. Bỗng nghe tiếng Tứ phu nhân quát hỏi:

– Người được mấy hơi sức mà dám cùng Đại phu nhân động thủ sao không quỳ xuống xin tội đi?

Độc Cô Nhạn đã định chỉ việc cởi trói cho Tứ phu nhân. Một là vì Tứ phu nhân không ưng cho chàng ra tay. Hai là thần công của Đại phu nhân và đại độ ung dung của mù khiến chàng phải sửng sốt.

Chàng biết đây là một việc nhọc sức và vô ích. Dù chàng có cởi trói được cho Tứ phu nhân, bà cũng không chịu chống lại đối phương. Chàng chắc mẩm bữa này mình sẽ chết chắc.

Độc Cô Nhạn thấy Tứ phu nhân bảo mình cúi đầu xin tha thì chàng có cảm giác trác ngược. Chàng ngạo nghễ phưỡn ngực ra trầm giọng la lên:

– Độc Cô Nhạn này đường đường tấm thân bảy thước đội trời đạp đất. Có lý đâu lại cúi đầu nhận tội trước một con yêu phụ bao giờ? Võ công mình kém cỏi thì đành chịu chết mà thôi.

Đại phu nhân cười lạt nói:

– Yêu phụ ư? Người thóa mạ ta hay đấy! Tứ muội! Người đã nghe rõ chưa? Gã dám mắng ta là yêu phụ. Phải chăng người đã dạy gã như vậy?

Tứ phu nhân sợ hãi ấp úng đáp:

– Tiểu muội đâu dám...

Đại phu nhân tức giận chẹn họng:

– Vừa rồi ta nghe rõ người nói gã bị trọng thương chưa khỏi mà sao mới trong khoảng khắc gã đã đứng lên động thủ đánh lại lão thân. Vậy vụ này giải thích thế nào đây?

Tứ phu nhân lại lí nhí trong cổ họng:

– Tiểu muội thực là đáng chết. Đáng trách là tiểu muội chưa điều tra được tường tận, bị gã giả vờ để lừa gạt.

Đại phu nhân cười khanh khách nói:

– Hay lắm! Câu này để lát nữa Tứ muội đến trình với lão phu nhân...

Mụ lại nghiêm nét mặt lại quát hỏi:

– Độc Cô Nhạn! Bây giờ ngươi ngoan ngoãn theo lão đến yết kiến lão phu nhân, hay nhất định còn bắt ta trói ngươi?

Độc Cô Nhạn đột nhiên thò tay rút thanh trường kiếm ra cười nói:

– Ta chỉ mong ngươi làm được thế...

Hai tay cầm kiếm chàng vận đủ mười thành công lực ra chiêu Du Ngũ Xuất Thủy đâm tới. Bên tai chàng bỗng nghe Tứ phu nhân hốt hoảng la lên:

– Độc Cô Nhạn!...

Nhưng Độc Cô Nhạn không thể tính toán được nữa. Chàng phóng kiếm đâm Đại phu nhân nhanh như điện chớp.

Đại phu nhân hắng giọng một tiếng lạng người đi né tránh, đồng thời phóng chưởng ra phản kích.

Độc Cô Nhạn thấy thân pháp Đại phu nhân xảo diệu vô cùng. Chàng phóng kiếm vào quăng không, còng đang kinh hãi thì chưởng lực của Đại phu nhân đã quét tới nơi. Chàng kinh hãi vô cùng. Dù trong giấc mơ chàng cũng không tưởng tượng được trên đời này lại có người võ công xuất quỷ nhập thần đến thế.

Chỉ trong nháy mắt chàng đã không còn cách nào ra chiêu để chống đỡ. Chàng đành miễn cưỡng đề tụ công lực hộ thân đón lấy phát chưởng.

Phát chưởng của Đại phu nhân coi hời hợt như không mà thực ra nó mãnh liệt phi thường! Độc Cô Nhạn tuy đã vận hết thần công lực hộ vệ thân thể mà vẫn bị phát chưởng làm cho chấn động. Chàng loạng choạng mấy bước rồi ngã lăn ra.

Đồng thời phát chưởng này chẳng những đã hất ngã chàng mà chàng còn cảm thấy một luồng gió lạnh vào thấu xương tủy khiến chàng không thể tự chủ được, run lên bần bật cơ hồ không còn cách nào để tụ công lực được nữa.

Đại phu nhân cười khanh khách mấy tiếng rồi lạng người tới nơi vung tay ra chụp.

Độc Cô Nhạn vẫn tự phụ bản lĩnh hơn người, khắp thiên hạ không ai sánh kịp. Chàng có ngờ đâu bữa nay mình lại vô dụng đến thế, chẳng khác nào đứa trẻ sơ sinh rơi vào miệng cọp.

Độc Cô Nhạn đau lòng không bút nào tả xiết. Tuy chàng biết rõ chẳng làm được gì đối phương, nhưng cũng vận dụng toàn lực để đâm một kiếm và phóng một chưởng nữa.

Độc Cô Nhạn đã đến lúc liều mạng. Chàng biết hai chiêu này vô ích tuyệt đối không thể địch lại được công lực âm tà của Đại phu nhân đã làm cho quỷ thần

cũng không lường được.

Nhưng sự tình biến đổi đột ngột! Bỗng nghe đánh “Sầm” một tiếng rùng rợn. Cửa sổ mặt sau bị rung động gây tan nát! Một bóng người áo đen vọt vào trong phòng.

Người này thân hình khô vôi. Toàn thân mặc đồ xanh cùng che mặt bằng tấm khăn xanh. Vừa trông thấy đã biết ngay là một người đàn ông vào tuổi trung niên.

Trong phòng náo loạn cả lên, vì người này tiến vào một cách đột ngột. Đối với Thuần Vu thế gia, đây là một biến cố trầm trọng, ra ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Đại phu nhân tức giận gầm lên một tiếng rồi quát hỏi:

– Người này là ai mà dám đến đây càn rỡ?

Người này xông đến một cách đột ngột, Đại phu nhân bất đắc dĩ phải thu chiêu về. Thế là Độc Cô Nhạn được giải nguy.

Hán tử áo xanh không nói nửa lời vung tay một cái đánh tới Đại phu nhân.

Đây lại là một điều bất ngờ hơn nữa. Cách phục sức của hán tử rõ ràng là thuộc hạ dưới trướng Thuần Vu thế gia. Phá cửa sổ chuồn vào đã là một tội lớn không thể dung tha, lại còn phóng chưởng đánh lại Đại phu nhân thì thật là một tội tày đình muôn chết cũng còn là nhẹ. Chẳng hiểu ai mà lớn mật đến thế?

Đại phu nhân phẫn nộ đến cực điểm, mũi trầm giọng rít lên:

– Quân cường nô này muốn chết phỏng?

Mũi vận toàn lực phóng chưởng ra nghênh địch. Đang lúc tức giận mũi vận toàn lực phóng chưởng lực, người bị đánh trúng đến phải tan xương nát thịt. Ai cũng cho là hán tử áo xanh sẽ hóa thành vũng nước đen.

Nhưng sự thực đã ra ngoài ý nghĩ của mọi người. Sầm một tiếng rùng rợn. Hai luồng lực đạo đụng vào nhau rồi hóa giải mất tăm. Đồng thời chưởng lực của người áo xanh che mặt hiển nhiên còn hùng hậu hơn Đại phu nhân một chút, khiến cho hai vai mũi rung chuyển, người đứng không vững xuýt nữa té nhào.

Đại phu nhân kinh hãi la lên:

– Mi là ai?

Hiển nhiên mũi nhận ra hán tử không phải thuộc hạ Thuần Vu thế gia, bọn trong phủ quyết không có bản lĩnh cao cường hơn Đại phu nhân. Trừ Thuần Vu lão phu nhân, mũi là một tay cao thủ đứng hàng thứ hai.

Người kia không nói gì phảng phất như một tên câm. Hấn phóng hết chưởng này đến chưởng khác như gió táp mưa sa đánh tới.

Đại phu nhân đã biết đối phương là tay lợi hại nên không dám khinh địch. Mũi vội phát huy toàn thân tuyệt kỹ dùng cả chưởng chỉ phóng cả quyền cước để

đánh người kia.

Hán tử áo xanh trấn tĩnh phi thường, người vững như núi. Hai chưởng của hắn vẫn không biến thể tiếp tục lộn ngang chém dọc bằng những chưởng lực thâm hậu tuyệt luân.

Chưởng lực của hắn lợi hại hết chỗ nói. Bản lãnh đại phu nhân ghê gớm là thế mà vẫn không tài nào ngăn cản nổi chưởng kinh của đối phương.

Chỉ trong nháy mắt, hán tử áo xanh đã tấn công hết mười bảy mười tám chưởng, dồn Đại phu nhân vào góc tường mé tả.

Tứ phu nhân bị trói hai tay quạt ra đằng sau, bộ mặt bà hết sức kinh ngạc. Nhưng bà vẫn không nói câu gì đứng nấp vào trong góc nhà ngơ ngẩn xuất thần.

Người áo xanh che mặt, tấn công Đại phu nhân bức bách mù phải lùi lại đến góc tường rồi đột nhiên xoay mình chụp lấy Độc Cô Nhạn, cấp chàng vượt qua cửa sổ mà ra.

Thủ pháp của y mau lẹ đến một trình độ khiến cho mọi người phải kinh hãi.

Độc Cô Nhạn đối với y chẳng khác gì một chàng thư sinh trói gà không chặt. Bên ngoài bốn mặt tối om mà người áo xanh vẫn chạy nhanh quá, nhanh đến nỗi Độc Cô Nhạn không nhìn rõ cảnh vật xung quanh mà cũng chẳng biết mình ở chỗ nào.

Chàng bị hắn cấp chạy đi chừng được một dặm thì dừng lại.

Bây giờ chàng định thần lại thì té ra đây cũng là một sơn động. Sơn động này đã nhỏ hẹp mà lại ẩm thấp tối tăm. Bên ngoài động cây cối rậm rạp. Thật là một nơi lý tưởng để ẩn mình tạm thời trong lúc cấp bách.

Người áo xanh thở hồng hộc, tỏ ra đã nhọc mệt vô cùng. Y đánh lùi được Đại phu nhân, cứu được Độc Cô Nhạn ra được ngoài, nhưng bây giờ y đã sức cùng lực kiệt.

Độc Cô Nhạn nghi ngờ cất tiếng hỏi:

– Phải chăng tôn giá là người nhà Thuần Vu thế gia?

Hái tử câm lặng, không trả lời.

Độc Cô Nhạn rất lấy làm ngờ vực, chàng không nhịn được hỏi lại:

– Phải chăng tôn giá là người trong Thuần Vu thế gia?

Hán tử vẫn không trả lời. Hắn hơi ngửa mặt lên tựa hồ như đang ngẫm nghĩ xem bây giờ nên làm thế nào.

Độc Cô Nhạn lại hỏi:

– Vì lẽ gì tôn giá cứu tại hạ?

Hán tử vẫn câm như thóc.

Độc Cô Nhạn lại càng ngờ vực hơn. Bây giờ chàng không nhịn được nữa hỏi

thằng:

– Có phải tôn giá là người câm không?

Hán tử vẫn không tỏ vẻ gì phản ứng.

Độc Cô Nhận không nhin được nữa đột nhiên đứng phắt dậy nói:

– Giờ tôn giá đã chẳng cho biết họ tên lại không trả lời lấy nửa câu. Vậy tại hạ...

Chưa dứt lời chàng đã chạy ra phía cửa động.

Hán tử hơi lộ vẻ bồn chồn, trầm giọng quát lên:

– Hãy đứng lại đã!...

Độc Cô Nhận sửng sốt. Chàng ngạc nhiên la lên:

– Tôn giá...

Người áo xanh che mặt buông tiếng thở dài khẽ dơ tay lên kéo tấm khăn che mặt ra nói:

– Trước ta định dấu người...

Chàng như bị rấn cản, lùi lại luôn mấy bước. Tưởng chừng như suốt đời chàng, đây là lần đầu tiên chàng gặp một sự kinh hãi phi thường.

Độc Cô Nhận la lên ngắt lời:

– Tôn giá... là người hay là quỷ?

Người kia cười thê thảm hỏi lại:

– Người cũng tin là có quỷ ư?

Độc Cô Nhận ấp úng đáp:

– Tại hạ tuy không tin, nhưng chắc là tôn giá đã chết đi rồi mới hoàn hồn!

Hán tử kéo tấm khăn bịt mặt ra thì là con người đoan chính tác phong một văn sĩ trung niên, cốt cách nghĩa hiệp. Nhưng giữa hai đám lông mày và hai má có những chấm đỏ loang lổ.

Sau một lúc sửng sốt, Độc Cô Nhận quì hai gối xuống cất tiếng gọi:

– Sư phụ!

Nguyên hán tử áo xanh là đệ nhất chưởng môn phái Thiết Huyết, danh hiệu là Thiết Huyết Tu Sĩ Ôn Công Lãng đã quá cố rồi.

Ôn Công Lãng bây giờ hơi thở đã bình tĩnh lại. Lão thở dài nói:

– Người không nên mạo hiểm đến đây. Chẳng lẽ người còn chưa biết sào huyết Thuần Vu thế gia so với Tổ Quỷ còn khủng khiếp rùng rợn hơn? Bản lãnh người chưa được mấy mà...

Độc Cô Nhận trong lòng nảy ra nhiều nghi vấn, chàng không nhin được ngắt

lời hỏi Uông Công Lăng:

– Sư phụ trấn an, đệ tử có thể hỏi sư phụ trước về mấy điểm không?

Uông Công Lăng gật đầu đáp:

– Những điều bí mật đã bị tiết lộ người muốn hỏi gì thì hỏi đi! Ta biết được chỗ nào sẽ cho người hay để trừ khử những mối nghi ngờ trong lòng người.

Độc Cô Nhạn ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

– Sở dĩ đệ tử vượt đường xa ngàn dặm tìm vào môn hạ phái Thiết Huyết chẳng phải học võ công, mà vì lòng hâm mộ đạo đức văn chương của sư phụ...

Uông Công Lăng nhăn nhó ngắt lời:

– Về điểm này ta biết rồi!

Độc Cô Nhạn lại nói:

– Tuy đệ tử không theo sư phụ để học võ, có điều đệ tử biết rằng võ công của sư phụ cũng bình thường thôi so với đệ tử còn thấp nhiều mà sao...

Uông Công Lăng thở dài nói tiếp:

– Đó là điều ta muốn dấu kín không muốn tiết lộ, chưa bao giờ thi triển những môn tuyệt học của bản thân với người mà thôi.

Độc Cô Nhạn lại hỏi:

– Sao sư phụ phải giả tử?

Uông Công Lăng đáp:

– Đó là một điều bất đắc dĩ...

Lão đưa tay trở vào mặt mình nói tiếp:

– Vì cái mặt này nếu không chết đi thì không thể nhìn thấy ai được nữa.

Độc Cô Nhạn kinh hãi hỏi:

– Thế nghĩa là sao?

Lúc này chàng mới nhìn rõ mặt Uông Công Lăng có nhiều chấm đỏ loang lổ.

Uông Công Lăng nhăn nhó cười đáp:

– Đây là triệu chứng ác tật ma phong bắt đầu phát tác.

Độc Cô Nhạn kinh hãi hỏi:

– Tại sao sư phụ nhiễm phải ác tật này? Chẳng lẽ sư phụ bị hại về tay Thuần Vu thế gia và bị Bạch diên chưởng lực của chúng đả thương hay sao?

Uông Công Lăng lắc đầu đáp:

– Không phải đâu.

Độc Cô Nhạn lại hỏi:

– Thế thì... giữa sư phụ và Thuần Vu thế gia có mối quan hệ mật thiết hay sao?

Ông Công Lăng đáp:

– Mật thiết vô cùng!

Độc Cô Nhạn trái tim đập thình thịch chàng ấp úng:

– Sư phụ là...

Ông Công Lăng nhăn nhó cười lạt một tiếng lão chẳng giấu diếm gì, đáp ngay:

– Ta là con thứ hai của Thuần Vu thế gia và lại là...

Độc Cô Nhạn la lên một tiếng:

– Úi cha!...

Độc Cô Nhạn không nghe rõ câu dưới lão nói gì. Vụ này khiến cho chàng kích thích rất mãnh liệt. Chàng có ngờ đâu con người mà chàng sùng bái lại là một nhân vật trong Thuần Vu thế gia.

Ông Công Lăng cảm khái thở dài không nói nữa. Xem ra trong lòng lão đau khổ vô cùng.

Độc Cô Nhạn như mê như tỉnh hỏi:

– Sư phụ đã là trượng phu của nhị phu nhân mà sao lại không trong Thuần Vu thế gia, còn chạy ra ngoài giang hồ sáng lập nên phái Thiết Huyết? Tại sao sư phụ lại cứu vãn bối?...

Ông Công Lăng thở dài đáp:

– Vụ này câu chuyện dài lắm... Ngày ấy trong lòng ta rất oán hận có ý muốn giết cho kỳ cùng quần hùng thiên hạ đặng trả thù cho đời trước...

Độc Cô Nhạn lẳng lặng không nói gì. Chàng là người yêu ghét ai rất mãnh liệt, nhưng đặt mình vào địa vị này, chàng cũng phải hành động như vậy nên chàng không có ý nghĩ phiến trách Ông Công Lăng về việc báo thù rửa hận.

Ông Công Lăng thở dài một cái rồi nói tiếp:

– Nhưng về sau sự thể biến chuyển, Thuần Vu thế gia đến ẩn mình lánh trong này đều nhiệm phải quái tật khó chữa. Gia mẫu quyết tâm phục thù, nên một mặt thiết pháp cầu danh y, một mặt đôn đốc người nhà luyện tập võ công. Bao nhiêu năm nay vì Quỷ Sầu Giản âm khí lạnh lẽo rất bổ ích cho việc luyện võ hơn nữa gia mẫu có bộ Huyết Thiên bí lục, nên võ công Thuần Vu thế gia mỗi ngày một cao thêm. Nhưng quái tật mỗi ngày tăng gia chứ không giảm bớt. Quần y đánh bó tay không có thuốc nào chữa được.

– May mà công phu âm tà, khiến cho trong người phát ra một sự biến đổi khác nên quái tật này không đến nỗi làm cho người bị chết mau lẹ, dù là nát hết da

thịt chẳng còn chi nữa cũng vẫn còn sinh tồn được mà không tổn hại đến võ công. Trái lại nó làm cho võ công tăng tiến rất mau. Một năm tu luyện bằng mười năm. Có điều bất hạnh là mấy anh em ta đều chết hết chỉ còn lại mình ta.

Độc Cô Nhạn nói xen vào:

– Quái tật này không phải là tuyệt chứng. Theo chỗ đệ tử biết...

Uông Công Lăng ngắt lời:

– Phải rồi! Ta cũng biết bệnh này không phải tuyệt chứng trong thiên hạ. Chỉ cần đem hết tâm huyết vào là có thể là được phương thuốc trị bệnh.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

– Gia mẫu sở dĩ chênh mảng vì việc tìm thấy loại thuốc trị hết bệnh sẽ làm võ công xuống dốc rất mau, có thể biến thành người thương. Lúc nào người cũng tâm niệm vào việc báo thù mà võ công bị giảm sút thì người cho rằng dù chết đi còn hơn. Vì thế lão nhân gia dần dần bỏ ý định chữa mà chỉ đơn đốc bất luận trai hay gái cũng phải tích cực luyện công. Chờ bao giờ lão nhân gia cho là đủ lực lượng để kình địch lại với giang hồ thì lập tức mở cuộc đồ sát thiên hạ...

Độc Cô Nhạn lại hỏi xen vào:

– Dường như ý kiến của sư phụ khác biệt với lão phu nhân?

Uông Công Lăng thở dài đáp:

– Đúng thế! Mỗi cừu hận đời trước cách đây đã một trăm năm. Những kẻ hành hung tàn ác trong võ lâm thời bấy giờ đến nay chẳng còn ai nữa. Thế thì có giết hết quần hùng thiên hạ cũng không phải là việc rửa thù trả hận cho tổ tiên được. Ta đã nhiều lần khuyên can gia mẫu đem toàn lực cầu lương dược để trị bệnh là hơn, nhưng lão nhân gia chẳng chịu nghe lời, đến nỗi giữa hai mẹ con chia rẽ ý kiến.

Độc Cô Nhạn hỏi:

– Thế sư phụ tức mình bỏ đi phải không?

Uông Công Lăng lắc đầu đáp:

– Không phải đâu. Gia mẫu tức giận quá, cho ta là đưa con bất hiếu, liền phóng chưởng âm tà đánh chết ta rồi bỏ xuống lạch nước sâu...

Lão nhăn nhó cười nói tiếp:

– Dù ta và gia mẫu có mối quan hệ mẫu tử mà lão nhân gia chẳng chút lưu tình. Ta không chết, chỉ ngắt đi ba bốn ngày rồi được cứu tỉnh dậy...

Độc Cô Nhạn thở dài nói:

– Thế thì thật là nhẫn tâm...

Chàng đảo mắt nhìn quanh hỏi tiếp:

– Có phải Nhị phu nhân cứu sư phụ ra khỏi Quỷ Sầu Giản không?

Ông Công Lăng lắc đầu đáp:

– Vợ ta cùng gia mẫu ý kiến giống nhau. Mẹ không quan tâm đến sự sống chết của ta. Người cứu ta ra khỏi lạch nước lại là Tứ phu nhân, em dâu ta.

Độc Cô Nhận vô cùng kinh ngạc. Chàng la lên:

– Ủa! Lòng dạ Tứ phu nhân thật là đáng quý!

Ông Công Lăng thở dài nói:

– Đáng tiếc người tốt lại không được đền bồi xứng đáng. Ta e rằng y phải đại họa lâm đầu mắt.

Trước khi lão cứu được Độc Cô Nhận, hiển nhiên lão đã nghe rõ Đại phu nhân nói những gì. Lão còn biết rõ cả hai tay Tứ phu nhân bị cột lại rồi.

Độc Cô Nhận nghiêng răng nói:

– Đệ tử thề rằng phải cứu cho được Tứ phu nhân.

Ông Công Lăng lắc đầu đáp:

– Không ăn thua gì đâu. Dù gia mẫu dùng những hình phạt tàn khốc để trừng trị y, y cũng cam lòng chịu đựng quyết không trốn tránh.

Độc Cô Nhận nghiêng răng hỏi:

– Sao Tứ phu nhân lại nhu nhược đến thế?

Ông Công Lăng nhăn nhó cười đáp:

– Đó không phải là nhu nhược mà là đại nhân đại dũng. Tứ phu nhân nặng lòng hiếu thảo, vả lại ngày trước gia mẫu đã cứu mạng y một lần, nên bất luận thế nào nàng cũng không phản bội gia mẫu...

Độc Cô Nhận thở dài nói:

– Thế thì đành ngồi mà coi lão phu nhân hành hạ Tứ phu nhân cho đến chết hay sao?

Ông Công Lăng lắc đầu đáp:

– Sau khi ta len lỏi vào chốn giang hồ, sáng lập ra phái Thiết Huyết, đã dựng môn quy, mỗi đời chỉ truyền một người và chỉ dạy nhân nghĩa đạo đức. Đến nay đã mười mấy năm mà đã có tiếng tăm trên giang hồ, rất được võ lâm tôn trọng. Khi nào ta lại chống tay đứng nhìn Tứ phu nhân bị thảm tử? Ta phải hết sức cứu y, vì y đã có ơn cứu mạng ta. Giả tử được không được y trị thương và hộ tống thì đã thành con quý vật vờ trong Quỷ Sầu Giản rồi...

Độc Cô Nhận chau mày hỏi:

– Phải chăng chỗ này cũng thuộc phạm vi Quỷ Sầu Giản?

Ông Công Lăng gật đầu đáp:

– Phải rồi! Theo con đường bên cạnh ra khỏi Quỷ Sầu Giản nhưng không dễ

đâu, để ta dẫn người kiếm đường khác mà ra. Nẻo đường này trừ ta ra cả gia mẫu cũng không hay.

Độc Cô Nhạn cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

– Đệ tử còn có một chỗ bí mật chưa cởi mở được mối nghi ngờ. Chẳng hiểu sư phụ...

Uông Công Lãng ngừng lên trông chiều trời, ngắt lời:

– Chỗ nào nghi ngờ? Nói mau!

Độc Cô Nhạn hỏi:

– Tứ phu nhân đối với đệ tử đã hết lòng hộ vệ, không tiếc sức. Chẳng hiểu tại sao...

Uông Công Lãng ngắt lời:

– Y đối với ai cũng vậy, lòng dạ nhân hậu của y không biết đến đâu là bờ bến.

Độc Cô Nhạn lắc đầu nói:

– Không những thế, phu nhân còn vì đồ đệ mà sa lệ, người kêu đồ là Minh nhi...

Uông Công Lãng sửng sốt hỏi:

– Ủa! Sao lại kỳ thế? Chắc y đã sinh được một đứa con tên là Minh nhi và đứa con đó chết rồi. Có thể vì y trông thấy người mà nghĩ đến rồi đau khổ, bất giác y gọi đến tên con.

Độc Cô Nhạn nghe lời giải thích có vẻ hợp lý, chàng liền lặng yên không nói gì nữa, chàng trầm nghĩ:

– Uông Công Lãng đã là trượng phu của Nhị phu nhân mà lại là con ruột lão phu nhân. Giả tử mình đã cùng Thuần Vu thế gia có mối liên quan thì nhất định y phải biết, mối quan hệ giữa mình và Thuần Vu thế gia.

o O o